

У пэўны горад прыехаў акрабат. Ён расцягнуў паміж 2-ма высоткамі канат. Знізу сабраліся людзі, зацікаўленыя гэтай падзеяй. Акрабат спытаўся: “Ці верыце, што я прайду па гэтым канате і нічога са мной не зробіцца?”. Адны адказалі, што вераць. Іншыя мелі сумненні. Мужчына спрытна прайшоўся па канате. Яго подзвіг быў узнагароджаны гучнымі волескамі.

Акрабат зноў стаў перад сабранымі, на гэты раз з тачкай. І зноў задаў пытанне: “Ці верыце, што я прайду па гэтым канате з тачкай?”. Людзі, бачачы, што мінулы разам яму ўдалося і зрабіў гэта так лоўка, нібы ішоў па цвёрдай зямлі, у большасці крыкнулі што вераць, хоць і цяпер знайшлося некалькі недаверлівых. Акрабат зноў узабраўся на будынак і, піхаючы перад сабой тачку, без цяжкасцей прайшоўся па канате. † Пасля гэтага мужчына задаў чарговае пытанне: “Ці верыце, што я прайду па гэтым канате з тачкай, у якой будзе сядзець чалавек?”. Гэтым разам усе аднадумна пацвердзілі, што вераць. Тады акрабат спытаўся: “А хто з вас добрахвотна сядзе ў тачку?”. Навісла цішыня. Ніхто не хацеў рызыкнуць сваім жыццём і даверыцца ў рукі акрабату.

Падобным чынам можа адбывацца таксама з нашай верай і даверам да Бога. Мы верым, што Усемагутны прагне дабра для кожнага, але так цяжка бывае аказаць поўны давер і адважна кінуцца ў абдымкі Айца будучы ўпэўненым, што Ён схопіць. Дык што азначае абсолютны давер? І чаму мы павінны ставіць Бога на найвышэйшую прыступку п'едэстала ў сваім жыцці, ускладаць на Яго надзею і веру?

Давяраць Богу – значыць...

- не баяцца Яго. Калі ўчынім грэх, калі не зможем справіцца са сваёй слабасцю, хочам схавацца ад Бога, так, як гэта зрабіў Адам у Раі. Саромеемся, байміся, што нас адштурхнуць, асудзяць. А Стварыцель, хоць Яго і абражает грэх, хоча, каб менавіта да Яго мы без боязі і з даверам прыйшли. Так Езус сказаў св. Фаустыне: “Няхай не баіцца наблізіцца да Мне слабая, грэшная душа, нават калі мае больш грахоў, чым пяску на зямлі. Усё патоне ў глыбінях Маёй міласэрнасці” (Дз. 1059). Не трэба баяцца аказваць давер Богу ва ўсім.

- даручаць Яму сябе і сваё жыццё. Трэба мець упэўненасць, што Айцец міласэрны і Ён не адштурхне. Пры гэтым варта памятаць абяцанне Збаўцы: “Чым больш даверыца душа, tym больш атрымае. Вялікім суцяшэннем для Мне з'яўляюцца душы з бязмежным даверам, бо ў іх уліваю ўсе скарбы сваіх ласкаў” (Дз. 1578).

- чакаць Яго дапамогі. У складаныя моманты неабходна разлічваць на падтрымку Бога, бегчы да Яго, як дзіця да маці. Не мець сумнення, верыць, што Усемагутны

стримае абяцанні, заключаныя ў Божым слове, і не толькі адносна іншых, але і адносна мяне.

Калі мы прымаем Хрыста як свайго Збаўцу, Божы Дух зыходзіць на нас, уваходзіць у нашыя сэрцы і застаецца ў іх. Гэта адно з найбольших бласлаўленняў. Мы ж са свайго боку павінны ўважліва прыслухоўвацца да Яго голасу.

Каб сапраўды давяраць Богу і чуць Яго голас, трэба рэгулярна чытаць Святое Пісанне. Разважаючы тэксты Старога і Новага Запавету, мы будуем у сабе моцны дух. Дзякуючы гэтаму можам чуць слова, якія Бог скіроўвае ў наша сэрца, і прымачь рашэнні згодна з Яго воляй, а не на аснове ўласных домыслаў і жаданняў. “Усім сэрцам даверся Богу, не спадзявайся на ўласны разум, думай аб Ім як аб дарозе – і Ён выраўняе твае сцежкі” (Прып 3, 5–6).

“Езу, давяраю Тебе!”. Прамаўляючы гэтыя слова, мы павінны засяроджвацца над іх асаблівым сэнсам і паўтараць іх з глыбокай свядомасцю. У той жа час варта разумець, што для Хрыста больш важна перакананне сэрца, канкрэтныя жыццёвыя рашэнні, утоеные за гэтымі словамі.